

عنوان مقاله:

بررسی زمینه های همگرایی و واگرایی در میان اقوام ایرانی

محل انتشار:

هشتمین کنگره انجمن ژئوپلیتیک ایران همدلی اقوام ایرانی انسجام و اقتدار ملی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سیدعباس احمدی - استادیار جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

سامان جعفری - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

اکثر قریب به اتفاق کشورهای جهان، در کنار قوم و نژاد اصلی تشکیل دهنده ملت خود، شامل یک یا چند قوم و نژاد ساکن دیگر (اقلیت) نیز می باشند. اقلیت ساکن در یک کشور می تواند به دو دسته اصلی تقسیم بندی شود: اقلیت بومی و اقلیت غیر بومی. در ایران با توجه به کثرت جمعیت اقلیت های بومی نسبت به غیر بومی ها، عموماً مراد از بحث قومیت و یا اقلیت، اشاره به ایرانیانی است که در یک یا چند مولفه عمده فرهنگی با اکثریت بدنه ملت، متفاوتند. تا هنگامی که این تفاوت ها تنها به مولفه های ذاتی و اساسی (نژاد- زبان- دین و مذهب) مربوط شود، کمتر موجب واگرایی از نوع تجزیه طلبانه است. اما زمانی که تفاوت های بنیادین با تفاوت های غیربنیادی و رفتاری (تبعیض) همراه شود، می تواند زمینه و بستر حرکت های واگرایانه را ایجاد کند. این پژوهش که به روش توصیفی تحلیلی انجام گرفته است، ضمن معرفی اقوام عمده ساکن در کشور (آذری- کرد- لر- عرب- بلوچ - ترکمن) و بررسی آنها از منظر چهارچوب جغرافیایی، سیاسی، تاریخی و فرهنگی، در صدد است تا ضمن ارائه راهکارهایی برای جلوگیری از واگرایی اقوام از بدنه اصلی ملت، پیشنهادهای نیز برای همگرایی هرچه بیشتر آنها با هم و با بخش مرکزی، ارائه کند

کلمات کلیدی:

اقوام، ایران، همگرایی، واگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/433196>

